

[Behnke]

forslagene også skulle have en karakter, så De Radikale kunne stemme for. Der blev altså pludselig stillet krav om, at vi skulle være tankeløse hos De Radikale – selvfølgelig et overkommeligt job – og derfor lavede vi et afkog af vores besparelseskatalog til brug for egentlige realitetsforhandlinger.

Fremskridtspartiets besparelseskatalog for 1988 er på i alt 40 mia. kr., vel at mærke besparelser i hele den offentlige sektor. Det svarer til mellem 8 og 9 pct.s besparelser på de offentlige 1988-budgetter, vel et krav, der skulle være overkommeligt. Men ak nej, regeringspartierne repræsentanter har flittigt benyttet spalte-millimeter i dagbladene til at fordømme et så vanvittigt besparelseskatalog. Politikere fra firkolorpartierne har endda haft den frækhed at omtale indholdet af disse besparelsesforslag, vel vidende, at de aldrig er kommet ud af min skrivebordsskuffe.

Men godt ord igen, vi er ikke sarte i Fremskridtspartiet, så vi lavede et afkog af de 40 mia. kr. med henblik på realitetsforhandlinger mellem de 6 ikkesocialistiske partier, et afkog på 7,1 mia. kr. Så var der da i det mindste dækning for vores forslag til en forhøjelse af folkepensionen, idet den jo som bekendt koster netto 7 mia. kr. Vi oversendte forslaget på de 7 mia. kr. til finansministeren og havde da i det mindste forventet en reaktion.

Men som historiebøgerne engang vil fortælle, så havde regeringen på dette tidspunkt helt andre planer omkring finansloven, for mens Fremskridtspartiet altså skulle fremvise besparelser for hver eneste ekstra krone, vi ville bruge – hvad vi i øvrigt gerne gør, idet vi jo bestemt ikke er tilhængere af, at den offentlige sektor skal udvides – så var melodien en helt anden under samtalerne med Socialdemokratiet. Her kunne man synges med på omkvædet: Hokus-pokus og magi, mangler vi lidt ekstra penge, så lægger vi bare skatter oveni. For minsanden om ikke finansministeren under de besværlige forhandlinger kunne starte op for julens glæder; en helt ny vurdering af danskernes skatteevne i 1988 viste, at der såmænd nok ville komme 7,8 mia. kr. ekstra ind. Af hensyn til forhandlingerne med Socialdemokratiet var det selvfølgelig en velsignende gave, for nu kunne man stort set indfri alle Socialdemokraternes ønsker uden at have snævre begrænsninger i retning af at skulle overholde den oprindelige

balance på 215 mia. kr. Ærgerligt er det jo selvfølgelig, at finansministeren ikke allerede under samtalerne med Fremskridtspartiet havde fået kigget en ekstra gang i krystalkuglen.

Men det har selvfølgelig også sin forklaring. Vi vil og ville ikke acceptere, at det er forhøjede skatter, som skal være vejen frem til et finanslovforlig. Havde finansministeren således lettet låget på gryden med trylledrik og afsløret, at det var forøget skatteevne hos danskeren, der blev den magiske recept, så havde vi selvfølgelig forlangt, at disse øgede skattepenge slet ikke skulle opkræves, for som bekendt er enhver krone opkrævet ekstra i indkomstskat en krone til fædrelandets fordærv.

Derfor kunne man ikke indgå forlig med Fremskridtspartiet. Man ved, at vores medicin til den syge økonomi er besparelser, besparelser og atter offentlig tilbageholdenhed, og det er regeringen slet ikke indstillet på. Man vil meget hellere være på god fod med de snart 900.000 offentligt ansatte, for de har jo alle sammen stemmeret, og det tæller meget mere end landets økonomiske ve og vel. Og i kapløbet om, hvem der havde flest ideer til nye offentlige frådserier, kunne Socialdemokratiet selvfølgelig være en meget sjovere legekammerat frem for det kedelige Fremskridtsparti, som aldrig vil være med til alt det sjove.

Så selv om mange borgerlige vælgere havde håbet på, at denne finanslovbehandling kunne være blevet det helt store gennembrud for en ikkesocialistisk politik, har regeringen meldt hus forbi, og jeg fristes til at sige vel at mærke et sneglehus forbi. Det, der i 1982 blev startet med pomp og pragt, løfter om daglig afskaffelse af mindst ét cirkulære, det er blevet til VKR-regering nr. 2's Waterloo. Ingen tror mere på, at regeringen virkelig vil føre borgerlig politik.

For Fremskridtspartiet er det selvfølgelig ikke kommet som nogen overraskelse. Vi har fulgt regeringen i de passerede 5 år og har med skræk noteret os, hvordan man fra sag til sag har nærmet sig Socialdemokratiet mere og mere. Regeringen påstår hult, at det er den nødt til, og netop den seneste måneds tid har vist, at det bestemt ikke er noget tilfælde, at vejen går mod Socialdemokratiet.

Eksportpakke nr. 1, som den populært er blevet kaldt, fik ved førstebehandlingen tilslutning fra De Radikale og fra Fremskridtspartiet, hvorimod Socialdemokratiet udtalte sig jævnt